

[Lyskolt Hansen.]

hele lovgivningsfeltet, har fået et forum, der fra område til område vil være sagligt meget velfunderet til i samarbejde med de forskellige ministre at se på og drøfte, på hvilke lovgivningsområder der eventuelt vil være mulighed for at opnå besparelser, til at gennemse, på hvilke områder vor lovgivning måske er forældet, hvor noget måske kan udskydes.

I den forbindelse har jeg med glæde noteret mig, at regeringen understreger sin vilje til at gøre besparelspolitikken mere konstruktiv. Jeg er enig i, at det er lidt farligt at lade de øjeblikkelige hensyn dominere sparepolitikken. Jeg deler opfattelsen af, at vi skal forskyde vægten i indsatsen fra de mere kortsigtede til de mere langsigtede styringsproblemer omkring de offentlige udgifter.

Som det fremgår af budgetredegørelsens kapitel II er der en klar forskel mellem de rammebelagte og de lovbundne udgifter. De rammebelagte udgifter udgør for 1973-74 efter forslaget 22 milliarder kr., mens de lovbundne udgør knap 33 milliarder kr. Forskellen mellem de to slags udgifter er jo, at de rammebelagte udgifter har vi hold på, fordi de ikke kan overskrides uden bevillingsmyndighedens godkendelse, dvs. uden finansudvalgets godkendelse. Modsat er det med de lovbundne udgifter, der kan afholdes med hjemmel i den almindelige lovgivning. Når det f. eks. i lovgivningen bestemmes, at staten refunderer kommunerne en del af udgifterne til folkeskole, til biblioteker og til sygehuse, til børnehaver, til plejehjem osv., ja, så skal skønnet over de lovbundne udgifter blive behæftet med stor usikkerhed, fordi kommunerne jo så alene bestemmer, hvor meget staten kommer af med. Skal vi have styr på statsfinanserne, må vi altså også have styr på de lovbundne udgifter, og det gælder både de udgifter, der afholdes af kommunerne, og dem, der afholdes af en lang række selvejende institutioner. Jeg vil bare nævne, at i budgetredegørelsen viser man, at for året 1971-72 alene faldt 40 pct. af de reelle merudgifter på de lovbundne udgifter, fordi man havde skønnet anderledes vedrørende det, der skete ude i kommunerne.

Jeg vil også understrege, at det offentliges

forbrug af arbejdskraft må vi også inddrage, også det, der anvendes i kommunerne, for det er nemlig $\frac{3}{4}$ af det samlede personale beskæftiget med offentlige ydelser, der er ansat i kommuner og i selvejende institutioner, og de tegner sig for 85 pct. af væksten i det offentlige personaleforbrug.

Når vi erkender det, skifter udgiftsreformen karakter til at blive et krav om lovrevisioner over et bredt felt, og jeg vil gerne dér nævne, at der er tre krav, der skal opfyldes, hvis vi skal klare det: For det første må vi definere udgiftsrammerne så bredt, at det bliver muligt at flytte en række af de lovbundne udgifter over på de rammebelagte områder eller for at sige det på en anden måde, man bør føre rammebudgetteringssystemet til bunds. For det andet bør man give de myndigheder og institutioner, der i praksis disponerer, en sådan dispositionsfrihed, en sådan tilskyndelse til at disponere økonomisk, men også et sådant ansvar, at vi får en virkelig og væsentlig stigning i den offentlige sektors produktivitet. Og for det tredje må vi skabe et snævert samarbejde mellem stat og kommuner.

Jeg vil gerne i den henseende sige, at der er vi — og det vil sige regeringen og også den foregående regering — nået langt i samarbejdet med kommunerne om at få hold på disse ting. Jeg skal ikke gennemgå det, der er sket i samarbejde med kommunerne, men vil alligevel gerne spørge ministeren, om det betydelige overskud, vi i disse dage konstaterer både på amtskommuners og primærkommuners regnskaber for 1971-72, ikke giver anledning til nogen bekymring med hensyn til deres samfundsøkonomiske virkning.

Konklusionen af det, jeg her har sagt, er, at vel har vi økonomiske vanskeligheder i Danmark, men vi gør fremskridt, målet er i sigte. Vi har vendt betalingsbalanceudviklingen, vi skal videre, og det kan vi kun komme, hvis vi får hold på statsfinanserne, og det er vi også ved. Den reelle stigning i statsudgifterne er som nævnt knap 4 pct. Det er mindre end under VKR-regeringen, men vi skal længere ned. Vi skal have gennemført den udgiftsreform, som regeringen lægger op til. Tør regeringen, og tør folketinget gå i gang med, og har man vilje til at klare den opgave, så vil vi have alle mulige